

CHƯƠNG SÁU: HÀNH TRÌNH TỪ SÂN GA CHÍN – BA – PHẦN – TƯ

Tháng hè cuối cùng Harry sống ở nhà ông bà Dursley không vui chút nào hết. Đúng là Dudley bây giờ sợ Harry đến nỗi không dám ở chỗ nào có mặt Harry. Còn ông bà Dursley thì không còn nhốt Harry dưới gầm cầu thang nữa, không bắt nó làm chuyện này chuyện kia nữa, cũng không quát thét nó nữa. Thực tế là bây giờ họ không thèm nói chuyện với nó. Nửa sợ nửa giận, họ hành động như thể không hề có sự tồn tại của Harry trong nhà họ. Mặc dù về nhiều mặt, điều đó có thể coi như là một sự tiến bộ, nhưng như vậy hoài thì thật là căng thẳng.

Harry cứ rúc trong phòng mình, làm bạn với con cú. Nó đã quyết định đặt tên con cú là Hedwig. Cái tên này nó thấy có trong cuốn Lịch sử pháp thuật. Hững cuốn sách giáo khoa mới của nó đều rất thú vị. Nó cứ nằm dài trên giường đọc sách đến khuya, con Hedwig cứ bay xẹt ra xẹt vô cửa sổ tùy hứng. Cũng may là bà Dursley không còn vô phòng nó dọn dẹp nữa, bởi vì Hedwig cứ tha chuột chết về phòng.

Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Harry lại gạch bỏ đi một ngày trong miếng giấy nó dán trên tường, đếm coi còn lại bao nhiêu ngày nữa thì đến ngày một tháng chín. Vào ngày cuối cùng của tháng tám, nó nghĩ là dù sao cũng nên nói với dì dượng của nó về chuyện nó phải ra nhà ga Ngã Tư Vua vào hôm sau. Nó đi vô phòng khách, nơi cả nhà Dursley đang xem một chương trình đồ vui trên ti – vi. Nó tăng hăng để mọi người biết là nó có mặt ở đó. Dudley hét lên một tiếng ghê tởm rồi co giò chạy ra khỏi phòng.

- Dạ... thưa dượng...

Ông Dursley âm ừ để tỏ cho nó biết là ông đang nghe.

- Dạ... con cần phải đi nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày mai để... để... đến trường Hogwarts.

Ông Dursley lại âm ừ.

- Dượng cho con quá giang tới nhà ga được không ạ?

Âm ừ. Harry cho rằng như vậy là đồng ý.

- Cảm ơn dượng.

Nó sắp đi trở về phòng thì dượng Dursley mở miệng nói:

- Đi học trường phù thủy mà đi bằng xe điện thì ngộ thật à. Mấy tấm thảm thần đem ngâm xà bông giặt chưa khô hả?

Harry không nói gì.

- Mà cái trường đó ở đâu?

Harry sực nghĩ ra điều này lần đầu tiên. Ừ, cái trường ở đâu?

- Con không biết.

Nó móc túi lấy tấm vé mà lão Hagrid đã đưa cho nó. Nó đọc:

- Con chỉ cần đi chuyến tàu rời sân ga số chín ba phần tư vào lúc mười một giờ.

Dì dượng nó trừng mắt hỏi:

- Sân ga số mấy?

- Chín – ba – phần – tư.

Dượng Dursley nói:

- Nói chuyện điên khùng! Làm gì có sân ga số chín – ba – phần – tư!

- Vé của con ghi như vậy mà.

- Nào hú, nào sữa, lũ bây có đủ thứ chuyện tào lao điên khùng. Để rồi mày xem. Mày chỉ cần chờ đó mà xem. Được rồi, tao sẽ đưa mày tới nhà ga Ngã Tư Vua. Đàng nào chúng ta cũng đi Luân Đôn ngày mai, chứ không ta chẳng hơi đâu mà phiền lụy.

Cố tìm sự thân thiện, Harry hỏi:

- Mai được đi Luân Đôn có chuyện gì?

Dượng Dursley gầm gừ:

- Đưa Dudley đến bệnh viện để cắt bỏ cái đuôi quỷ quái ấy trước khi nhập học trường Smelting.

Sáng hôm sau, Harry thức dậy lúc năm giờ. Nó hồi hộp háo hức đến nỗi không thể ngủ lại. Nó dậy mặc quần jean vào, vì nó không muốn đi đến nhà ga trong bộ áo chùng phù thủy. Khi nào lên tàu nó sẽ thay ra. Nó dò lại danh sách những thứ cần thiết để nhập trường Hogwarts một lần nữa, để chắc là nó không hề sót một thứ gì. Con Hedwig đã được nhốt cẩn thận trong lồng đóng kín. Xong, nó rình đồ xuống hành lang và chờ gia đình Dursley thức dậy.

Hai tiếng đồng hồ sau, cái rương khổng lồ nặng nề của Harry được chất lên xe của ông Dursley. Bà Dursley năn nỉ hết lời mới đem được Dudley ngồi bên cạnh Harry. Và chiếc xe chạy.

Họ đến nhà ga Ngã Tư Vua lúc mười giờ rưỡi. Ông Dursley chất cái rương của Harry lên chiếc xe đẩy và đẩy vô sân ga cho nó. Harry đang suy nghĩ về về lòng tốt đặc biệt này khác thường này thì ông Dursley đứng khựng lại. Ông ngó các sân ga với nụ cười nham hiểm trên mặt.

- Tới rồi đó nhóc. Sân ga số chín..., số mười. Sân ga của mày chắc ở là ở đâu không giữa, nhưng chắc là người ta chưa xây xong hả?

Dĩ nhiên ông Dursley nói hoàn toàn đúng. Có một con số 9 rất lớn bằng nhựa ở trên một sân ga, và một con số 10 cũng rất lớn ở trên một sân ga khác kế bên. Và ở giữa hai sân ga đó không có cái gì khác.

Ông Dursley cười nham nhở hơn nữa:

- Đi học cho giỏi nghen.

Ông bỏ đi không thèm nói thêm tiếng nào nữa. Harry quay lại và thấy gia đình Dursley đã lái xe đi, cả ba người ngồi trên xe cười ngất.

Miệng của Harry trở nên khô đắng. Nó phải làm gì nữa đây? Nhiều người bắt đầu nhìn nó với ánh mắt trêu cợt, vì nó kè kè con Hedwig. Chắc là nó phải hỏi thăm ai đó.

Nó đón đường một người bảo vệ để hỏi, nhưng không dám nói đến sân ga số chín – ba – phần – tư. Người bảo vệ chưa từng nghe nói đến học viện Hogwarts, và vì Harry không thể nói được là Hogwarts nằm ở vùng nào trên nước Anh, ông ta bắt đầu bực mình, như thể Harry cố tình giả ngây ngốc.

Thất vọng, Harry hỏi xem chuyến tàu nào khởi hành lúc mười một giờ. Nhưng người bảo vệ nói không có chuyến nào cả. Cuối cùng ông ta bỏ đi đâu, lâu lâu chuyện mất thì giờ. Harry cố gắng không phát hoảng vào lúc này. Theo như cái đồng hồ to bành gắn trên tấm bảng thông báo tàu đến, nó còn mười phút nữa để lên chuyến tàu đến Hogwarts, mà nó thì không biết làm sao lên được tàu. Nó bị kẹt cứng giữa sân ga với cái rương to tổ nái mà nó không tài nào xoay sở nổi, trong túi chỉ có tiền phù thủy, và bên cạnh chỉ có một con cú.

Lão Hagrid ắt là đã quên dặn nó điều gì đó, chẳng hạn như kiểu gõ lên viên gạch thứ ba tính từ bên trái để mở cánh cổng vào Hẻm Xéo. Nó đang băn khoăn không biết có nên rút cây đũa phép ra, gõ vào quầy soát vé nằm giữa sân ga số chín và sân ga số mười không...

Đúng lúc đó có một nhóm người đi tới sau lưng nó và nó nghe lóm được vài ba câu họ đang nói.

- ... đầy nhóc Muggle, biết ngay mà...

Harry quay phắt lại. Người nói là một người đàn bà béo múp míp. Bà đang trò chuyện với bốn cậu con trai, tất cả đều có tóc đỏ hoe. Mỗi đứa cũng đẩy trước mặt một cái rương giống như cái của Harry – và họ đều có cú.

Trống ngực đánh liên hồi, Harry lập tức đẩy cái rương theo họ. Họ dừng lại, Harry cũng dừng lại, đủ gần để nghe rõ hơn những gì họ nói. Bà mẹ nói với đứa con:

- Xem coi, sân ga số mấy?

- Chín – ba – phần – tư!

Một bé gái nhỏ xíu, cũng tóc đỏ nắm tay bà mẹ nài nỉ:

- Má ơi, con muốn đi...

- Con chưa đủ tuổi đi học mà Ginny. Yên nào. Được rồi, Percy, con đi trước.

Đứa con trai có vẻ là đứa lờn nhất trong bọn bèn đi thẳng về phía sân ga số chín và sân ga số mười. Harry chăm chú nhìn, cẩn không chớp mắt lấy một cái để không bị mất hút cậu ta. Nhưng vừa đúng lúc thằng bé đến được hàng rào ngăn hai sân ga thì một đám đông du khách kéo tràn qua trước mặt Harry. Khi tên khách đeo ba lô cuối cùng đi ra khỏi tầm nhìn của Harry thì thằng bé kia đã tan biến.

Người đàn bà múp míp nói:

- Fred, tới phiên con.

Một trong mấy đứa con trai còn lại nói:

- Con không phải là Fred, con là George. Thật tình, thưa bà, bà tự xưng là mẹ của chúng con, vậy bà không thể phân biệt con là George sao?

- Xin lỗi con, George à.

- Đùa tí thôi, chứ con là Fred.

Thằng bé nói xong là chạy mất, người em song sinh của nó hối hả chạy theo gọi ới ới. Lẽ ra chúng đừng chạy nhanh quá như vậy. Chỉ nháng một cái là thằng chạy trước mất tiêu. Nhưng mà mất tiêu đi đâu? Harry không thể hiểu được.

Bây giờ đến đứa con trai thứ ba đang rón rén về phía hàng rào. Nó gần tới rồi, bỗng nhiên hết sức đột ngột, không thấy nó đâu nữa.

Không có gì xảy ra cả.

Harry đành hỏi thăm người đàn bà múp míp:

- Xin phép hỏi bác...

Bà đáp.

- Chào con, lần đầu tiên đến Hogwarts hử? Thằng Ron nhà bác cũng mới toanh.

Bà chỉ vào đứa con trai nhỏ nhất của mình. Nó cao, gầy, lông ngóng, mặc đầy tàn nhan, bàn tay bàn chân to bè, và mũi thì dài sọc.

Harry đáp:

- Dạ nhưng mà... nhưng mà... con không biết làm sao... làm sao...

- Làm sao vô sân ga hả?

Người đàn bà múp míp tử tế tiếp lời, Harry gật đầu. Bà nói:

- Đừng lo, tất cả những gì con phải làm là đi thẳng vào hàng rào giữa sân ga số chín và sân ga số mười. Đừng dừng lại và đừng sợ đâm đầu vào đó, điều này rất quan trọng. Tốt nhất là cứ chạy nhanh một chút nếu con thấy sợ. Con đi đi, đi trước Ron đi.

- O'... dạ.

Harry chào rồi đẩy cái rương của mình quay lại, dăm dăm ngó cái hàng rào. Trông hết sức chắc chắn. Nó bắt đầu đi về phía đó. Người ta vượt qua mặt nó để đến sân ga số chín hoặc số mười. Nó đi mau hơn. Nó sắp đụng vào hàng rào và thế nào nó cũng bị rắc rối. Tựa người vô cần chiếc xe đẩy, nó dồn sức đẩy xe chạy tới thật nhanh. Hàng rào gần hơn, gần hơn và gần hơn. Nó không thể nào ngừng được nữa rồi. Chiếc xe đẩy chạy muốn vượt khỏi tay nó lôi nó theo. Chỉ còn cách hàng rào một bước mà thôi. Nó nhắm nghiền mắt lại để khỏi thấy một vụ tông rào khốc liệt.

Nhưng điều đó chẳng xảy ra... Harry cứ đẩy xe chạy hoài. Nó bèn mở mắt ra.

Trước mắt nó là một đầu máy hơi nước màu đỏ tươi đang nằm đợi trên đường rầy kế bên sân ga đôn đúc hành khách. Một tấm bảng trên cao mang hàng chữ Tốc hành Hogwarts, khởi hành lúc mười một giờ. Harry ngoái nhìn lại phía sau và thấy một cái cổng sắt thô ở đúng ngay chỗ cái hàng rào trước đó, trên cổng có ghi: Sân ga số chín – ba – phần – tư.

Thế là Harry đã vô được sân ga chín – ba – phần – tư.

Khỏi từ đầu máy xe lửa bằng láng trên đầu đám đông đang trò chuyện, trong khi những con mèo lông đủ màu ưỡn ẹo quần chân người khắp đó đây. Bọn cú vọ thì hí hoé nhau theo phong cách cú vọ, giữa những tiếng loé xoé và tiếng rương hòm ken kết cạ vào nhau.

Những toa xe đầu đã đầy nhóc học sinh, có mấy đứa vẫn thò đầu ra cửa sổ nói chuyện với gia đình, mấy đứa nữa đang cựa cựa nhau giành ghế. Harry đẩy chiếc xe hành lý của mình xuống sân ga tìm một ghế trống, đi ngang qua một thằng bé mặt tròn quay đang kêu:

- Bà ơi, con làm mất cóc nữa rồi!

- Ôi Neville! – Harry nghe tiếng thở dài của một bà già.

Góc kia, một thằng bé khác có mái tóc bết từng lọn đứng giữa một đám nhóc đang nài nỉ:

- Cho coi chút đi, Lee. Coi chút thôi mà.

Thằng bé bèn hé nắp cái hộp nó đang ôm trong tay. Bọn nhóc chung quanh kêu thét lên, hết hồn nhảy thối lui khi thấy một cái chân dài lông lá thò ra từ trong hộp.

Harry chen lấn đám đông cho đến khi kiếm được một toa trống gần cuối xe lửa. Nó đẩy cú Hedwig vô trước rồi mới bắt đầu vật lộn với cái rương khổng lồ của mình, vừa nâng vừa đẩy cái rương về phía cửa toa xe. Harry cố sức lê cái rương lên từng nấc một, nhưng không cách gì nhấc được một đầu rương lên, đã vậy còn rớt trúng chân đau điếng hai lần. Trong khi đang loay hoay đau đớn thì nghe có tiếng hỏi:

- Cần giúp một tay không?

Thì ra là một trong hai anh em sinh đôi tóc đỏ mà Harry đi theo từ ngoài quầy bán vé. Harry hỗn hển:

- Ôi! Cám ơn.

- Ê, Fred! Lại đây đỡ một tay coi!

Nhờ hai anh em sinh đôi giúp, cuối cùng Harry cũng đưa được cái rương vô một góc toa tàu. Nó vừa vuốt mớ tóc dăm mồ hôi trên trán nói:

- Cám ơn nha!

Bỗng nhiên, một trong hai anh em sinh đôi chỉ vào vết thẹo hình tia chớp trên trán Harry, kêu lên:

- Cái gì kia?

- Á... cậu là...? – Đứa thứ hai lắp bắp.

- Đúng là cậu ấy rồi – Đứa sanh đôi đầu tiên lại nói – đúng không?

Harry ngơ ngác:

- Đúng cái gì?

Cả hai anh em sanh đôi đồng thanh nói:

- Harry Potter.

- Ờ, nó... - Harry vỡ lẽ ra – À, ý tôi nói, vâng, vâng..., là tôi đó mà.

Hai thằng bé kia đực mặt ra nhìn Harry khiến nó ngượng chín cả người. May sao vừa lúc đó, bên ngoài cửa toa xe lửa cất lên một giọng nói dịu dàng làm Harry bớt căng thẳng.

- Fred ơ? George à? Các con có trong đó không?

- Tới liền, má ời.

Hai anh em nhìn Harry lần nữa rồi mới nhảy ra khỏi toa xe.

Harry ngồi xuống cạnh cửa sổ, hơi khuất nhưng cũng có thể nhìn thấy gia đình tóc đỏ đứng trên sân ga và nghe tiếng họ chuyện trò. Người mẹ rút ra một chiếc khăn tay bảo:

- Ron, có cái gì dính trên mũi con kìa.

Thằng bé nhỏ nhất trong đám ngộ nguậy né tránh, nhưng bà mẹ đã tóm lấy cổ nó và dùng khăn tay chùi chóp mũi nó. Nó vùng vằng ngộ nguậy:

- Má... buông con ra.

Một trong hai đứa sinh đôi nói:

- Ý ẹ... Ronnie mũi thò lò...

- Im đi! – Ron hét.

Mẹ chúng hỏi:

- Percy đâu rồi?

- Ảnh đang tới kìa.

Đứa lớn nhất trong mấy anh em xuất hiện. Anh chàng đã thay bộ đồng phục đen rộng lưng thùng của học sinh Hogwarts và Harry thấy trước ngực áo anh là một phù hiệu bạc, trên đó có một mẫu tự P. Anh nói:

- Không ở đâu được má à! Con ở toa phía trên kia. Có hai toa dành riêng cho các huynh trưởng.

Một trong hai đứa sinh đôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Uê? Anh là huynh trưởng hả anh Percy? Lẽ ra anh phải nói chứ! Tụi em chẳng biết gì cả.

- Có mà – Đứa sinh đôi thứ hai nói chen, - Khoan, tao nhớ có lần ảnh nói gì đó về vụ huynh trưởng. Hình như có một lần...

- Hồng chừng hai lần...

- Để nhớ coi...

- Hình như nói suốt mùa hè...

Anh Percy huynh trưởng bảo:

- Thôi im nào!

Nhưng một trong hai anh em sinh đôi vẫn thắc mắc:

- Nhưng mà tại sao anh Percy vẫn có đồng phục mới?

Bà mẹ nói với vẻ trù ẻo:

- Bởi vì anh con là huynh trưởng. Mà thôi, cục cựa, chúc các con một niên học tốt. Nhớ gửi cú cho má khi tới nơi nghen!

Bà hôn lên má Percy tiễn anh đi. Rồi bà quay lại hai cậu song sinh dặn dò:

- Bây giờ, hai con... liệu mà cư xử, năm nay các con đã lớn rồi. Nếu má còn nhận được cú báo là các con đã làm... làm những chuyện như... nổ bồn cầu tiêu hay...

- Nổ bồn cầu tiêu? Tụi con đâu có làm nổ bồn cầu tiêu bao giờ đâu? – một đứa sinh đôi kêu lên.

Nhưng đứa sinh đôi thứ hai lại nói:

- Ý của má hay đó! Cảm ơn má!
- Má không nói đùa đâu. Nhớ trông nom Ron với.
- Má đừng lo. Có tụi con thì đảm bảo nhóc Ron bé bỏng của má chẳng việc gì đâu.
- Im đi.

Ron lại la lên. Nó cao gần bằng hai ông anh sinh đôi và cái mũi vẫn còn hồng hồng vì bị mẹ nó vò lúc nãy.

- A, Ø má đoán thử coi, đoán thử hồi nãy tụi con gặp ai trên xe lửa coi?
- Harry vội dựa lưng sát ghế để gia đình tóc đỏ không thể nhìn thấy nó.
- Má nhớ thằng nhỏ tóc đen đứng gần mình ngoài ga không? Má biết nó là ai không?
- Ai?
- Harry Potter.

Harry nghe giọng đứa con gái nhỏ:

- Ôi, má cho con lên toa xe nhìn ảnh một cái nha, má! Một cái thôi!
- Không được Ginny. Con đã nhìn thấy người ta rồi. Người ta không phải là thú lạ trong sở thú cho con nhìn chòng chọc đâu. Mà có đúng là cậu ấy không, Fred? Làm sao con biết được?
- Con hỏi nó. Con nhìn thấy cái thẹo của nó. Đúng là cái thẹo đó... y như tia chớp.
- Tội nghiệp. Hèn gì má thấy nó đơn độc. Lúc nãy nó hỏi má cách vô sân ga mà hết sức lễ phép, tội quá!
- Thôi, má! Theo má thì liệu nó có còn nhớ được kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy trông ra làm sao không?

Bà mẹ bỗng đánh mặt:

- Má cấm con hỏi nó điều đó. Liệu hồn. Chớ bao giờ đá động đến điều ấy. Bộ nó cần nghe nhắc nhở đến điều khủng khiếp ấy vào ngày đầu tiên đến trường sao?
- Thôi được má cứ yên tâm.

Một tiếng còi tàu vang lên.

- Mau lên tàu đi các con!

Bà mẹ hối, ba đưa con trai vội trèo lên toa xe. Chúng nhào người ra ngoài cửa sổ cho mẹ hôn từ giã, và đưa con gái nhỏ nhất oà ra khóc.

- Đừng khóc Ginny. Bọn anh sẽ gửi nhiều, thật nhiều cú cho em mà.
- Bọn anh cũng sẽ gửi cho em một cái bồn cầu tiêu Hogwarts.
- George!

- Con nói giỡn mà má!

Tàu lửa bắt đầu chuyển bánh. Harry nhìn thấy bà mẹ đứng vẫy tay theo các con và cô em gái út vừa khóc vừa chạy theo đoàn tàu cho đến khi tàu tăng tốc độ bỏ xa cô bé. Cô đành đứng lại cố vẫy tay theo.

Harry vẫn ngoái nhìn cố bé và bà mê mãi cho đến khi họ khuất sau những khúc quanh của đoàn tàu. Qua cửa sổ toa tàu, những ngôi nhà lướt nhanh. Harry thấy lòng sao mà hồi hộp. Nó không biết rồi sắp phải làm gì. Làm gì thì làm, chắc cũng còn hay hơn những thứ mà nó bỏ lại sau lưng.

Cửa toa tàu nhẹ mở và thằng em út trong Đám anh em tóc đỏ thò đầu vào. Nó chỉ vào chỗ đối diện với Harry hỏi:

- Có ai ngồi ở chỗ này không bồ? Mấy toa khác hết chỗ rồi.

Harry lắc đầu, thằng bé ngồi xuống. Nó liếc Harry rồi nhìn thật nhanh ra ngoài cửa sổ, giả đồ như không hề nhìn Harry. Trên mũi nó vẫn còn một vết đen.

- Ê, Ron.

Hai anh em sinh đôi quay trở lại, một đứa nói:

- Ron nè, tụi anh lên toa giữa nhe – Thằng Lee Jordan có một con nhện lông khổng lồ ở trên đó.

Ron lầu bầu.

- Ừ.

Đứa sinh đôi thứ hai bảo:

- Harry hồi nãy tụi này quên giới thiệu. Tụi này là Fred và George Weasley. Còn đây là Ron, em của tụi này. Hen gặp lại sau nha. Chào!

Harry và Ron cùng nói:

- Chào!

Hai anh em sinh đôi lách qua toa kế. Cánh cửa ngăn toa đóng lại sau lưng chúng. Ron buột miệng hỏi:

- Bò là Harry Potter thiệt hả?

Harry gật đầu.

- Thiệt hả? Ờ... vậy mà mình cứ tưởng là anh Fred và George nói giỡn. Vậy đúng là bò có cái... a... cái...

Nó chỉ lên trán Harry.

Harry đưa tay vén mớ tóc rủ trên trán để lộ ra cái thẹo hình tia chớp. Ron nhìn cái thẹo đắm đắm.

- Vậy ra đó là chỗ mà kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy đã...

- Phải. – Harry nói – Nhưng mà tôi chả nhớ được gì về chuyện đó cả.

- Không nhớ gì hết trơn?

- Ờ... có nhớ ánh sáng xanh lè, nhưng không nhớ thêm được gì nữa.

- Chà!

Ron ngồi nhìn chằm chằm Harry một lát, rồi như chợt nhận ra hành động của mình là khiếm nhã, nó bèn quya mặt nhìn ra cửa sổ thật nhanh.

Harry cũng tò mò muốn biết về Ron không kém. Nó hỏi Ron:

- Cả nhà bồ đều là phù thủy hả?

Ron đáp:

- Ờ... phải. Mình nghĩ vậy... Hình như má mình có một người anh họ làm kế toán, nhưng mà nhà mình không hề nhắc đến ông ấy.

- Vậy là bồ biết nhiều pháp thuật lắm hả?

Gia đình Weasley rõ ràng là một trong những gia đình phù thủy lâu đời mà thằng bé nhọt nhạc Harry gặp ở Hẻm Xéo có nhắc tới. Ron hỏi:

- Mình nghe nói bồ sống với dân Muggle hả? Họ ra làm sao?

- Khủng khiếp! – À, mà không phải tất cả bọn họ đều xấu đâu. Chỉ có dì dượng và thằng anh họ của tôi mới vậy thôi. Ước gì tôi cũng có ba người anh phù thủy như bạn.

Ron đính chính:

- Năm người lận.

Ron nói vậy, nhưng mặt Ron bí xị:

- Mình là đứa thứ sáu trong nhà đi học ở Hogwarts. Bào nhiêu là áp lực đè lên đầu: phải xứng đáng là em của mấy ông anh. Anh Bill và Charlie đã ra trường, anh Bill đứng đầu bên nam sinh, còn anh Charlie là đội trưởng đội bóng Quidditch. Bây giờ anh Percy là huynh trưởng. Anh Fred và anh George thì quậy lắm, nhưng họ cũng luôn đạt điểm cao và ai cũng

thích tính tiểu lâm của hai ảnh. Ai cũng mong mình phải giỏi như những ông anh của mình, nhưng nếu có giỏi thì cũng chẳng được tới đâu, vì những việc đó mấy ông kia làm trước rồi. Có tới năm ông anh thì bồ không thể có cái gì mới được. Mình mặc áo dài cũ của anh Bill, xài cây đũa phép cũ của anh Charlie, đến con chuột của mình cũng là con chuột già của anh Percy không thèm chơi nữa.

Ron móc trong túi áo khoát ra một con chuột xám mập ú đang ngủ say.

- Nó tên là Scabbers, vô dụng hết chỗ nói. Hiếm khi thấy nó thức, lúc nào nó cũng ngủ. Anh Percy được ba thưởng cho một con cú vì làm huynh trưởng. Nhưng mà ba má không đủ tiền... Ý mình nói là mình xài đỡ con chuột của anh Percy cũng được.

Hai tai của Ron ửng đỏ. Nó nghĩ nó đã nói quá nhiều. Nó bèn quay mặt đi, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Harry lại thấy chẳng có gì đáng xấu hổ nếu người ta không đủ tiền mua một con cú. Nói cho cùng, cả đời nó cũng đâu bao giờ có tiền, cho mãi đến tháng trước. Thế là nó kể cho Ron nghe tất cả về chuyện nó phải mặc quần áo cũ của thằng Dudley và chẳng khi nào có được món quà sinh nhật xứng đáng. Câu chuyện của Harry có vẻ làm cho Ron vui lên.

- ... mãi cho đến lúc bác Hagrid kể cho tôi nghe, tôi mới biết mình có nòi phù thủy, mới biết về ba má tôi, về lão Voldemort...

Ron nghe nói tới đó thốt nhiên bụm miệng lại. Harry ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ron thì thào, giọng vừa kinh hoàng vừa kính phục:

- Bồ vừa gọi tên cúng cơm của kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy. Trời ơi, trong tất cả mọi người tôi nghĩ là chỉ có bồ...

- Ồ, tôi không có định tỏ ra can đảm hay anh hùng khi gọi thẳng tên hắn ra như vậy đâu! Chẳng qua tại tôi không biết là không nên gọi như vậy. Bạn hiểu ý tôi không? Tôi chắc là tôi còn phải học nhiều thứ lắm. – Rồi Harry nói thêm, giọng lo lắng, về cái điều dạo gần đây làm nó bận tâm nhất:

- Tôi sợ mình đứng chót lớp quá!

- Không đâu. Có cả đồng lứa xuất thân từ những gia đình Muggle mà vẫn học giỏi như thường! Ron an ủi.

Trong lúc cả hai mãi trò chuyện thì chiếc xe lửa đã đưa họ ra khỏi Luân Đôn. Bây giờ nó đang lao vun vút qua những cánh đồng nhơn nhơ những đàn cừu và bò thong thả gặm cỏ. Cả hai đứa cùng im lặng ngắm cảnh vật lướt nhanh bên ngoài.

Khoảng mười hai giờ rưỡi, có tiếng xúng xoảng bên ngoài hành lang và một bà già má lúm đồng tiền, tươi cười đẩy cửa toa, bước vào hỏi:

- Dùng món gì hở các cháu?

Harry, vì chưa ăn sáng nên đứng phắt dậy. Nhưng Ron thì vẫn ngồi im, hai tai lại ửng đỏ, cậu bé lúng búng nói mình có mang theo bánh mì ăn trưa rồi. Harry bước ra ngoài hành lang.

Hồi ở nhà được Dursley, Harry không hề có các bạc nào để mua kẹo, nhưng giờ đây túi của nó rủng rỉnh những đồng vàng, đồng bạc, đủ để mua hết đồng sôcôla Mars Bars nhiều đến nỗi nó ôm không xuể. Nhưng cái bà tươi cười này không bán Mars Bars. Bà chỉ có kẹo dẻo các vị, hiệu Bertie Bott, kẹo cao su thượng hạng hiệu Drooble, sôcôlaẾch nhái, bánh bí ngô, bánh bông lang, kẹo que cam thảo, và nhiều thứ lạ lùng khác mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Harry muốn biết hết các món, nó, mua mỗi thứ một ít, và chỉ phải trả cho bà bán hàng có mười đồng bạc Sickle và bảy đồng xu Knuts.

Khi Harry bụng tất cả vô toa, trút cả đồng xu xuống ghế ngồi thì Ron tròn mắt nhìn:

- Bỏ đói lắm hả?

- Đói, muốn chết.

Harry vừa đáp vừa ngoạm một miếng bánh bí ngô to đầy miệng.

Trong lúc đó Ron móc trong túi áo ra một cái gói lùm lùm và bắt đầu mở. Bên trong có bốn miếng bánh mì. Nó gỡ một miếng ra và nói:

- Má cứ quên là mình không thích thịt bò muối.

Harry cầm một miếng bánh đưa cho Ron mời:

- Đói cho bỏ miếng này! Thử đi...

Ron ngó miếng bánh của mình nói:

- Bỏ không ăn được món này đâu! Khô queo hà! Má mình làm vội...

Rồi Ron nói nhanh lúng búng:

- Tại có tới năm đứa mà!

Harry trước đây chưa từng có cái gì để mời người khác, nay thiệt tình muốn chia sẻ với bạn đồng hành.

- Ăn bánh này đi, ăn đi mà.

Thật là một cảm giác sung sướng dễ chịu được ngồi với Ron, cùng ăn hết cái bánh của Harry, hết cả bánh ngọt, hết cả kẹo (chỉ có mấy miếng bánh mì kẹp thịt khô là bị chừa lại).

Cầm một mớ sôcôla Ếch nhái, Harry hỏi Ron:

- Cái gì đây? Phải ếch nhái thiệt hả?

Nó đã bắt đầu thấy bất ngờ trước mọi việc.

Ron đáp:

- Không. Nhưng để coi cái thẻ bên trong là gì? Mình còn thiếu Agrippa.

- Là cái gì?

- Ờ, phải, bỏ đâu biết hả? Mỗi gói sôcôla ếch nhái có giấu bên trong một tấm thẻ để người ta sưu tầm chơi. Thẻ có hình của phù thủy nổi tiếng ấy mà. Mình sưu tầm được chừng năm trăm cái, nhưng còn thiếu Agrippa và Ptolemy.

Harry mở bao sôcôla ếch của mình, rút ra một cái thẻ. Trên thẻ có hình của một người đàn ông. Ông đeo một cặp kính hình bán nguyệt, có cái mũi dài khoằm, râu tóc dài bạc trắng xoắn xuống như thác đổ. Phía dưới chân dung ông có ghi tên: Albus Dumbledore. Harry nói:

- Vậy ra đây là cụ Dumbledore!

Ron nói:

- Phải rồi! Đừng có nói với mình là bỏ chưa hề nghe đến cụ Dumbledore đấy! Cho mình một con nhái đi, biết đâu trong đó có thẻ Agrippa... Cảm ơn bỏ...

Harry lật tấm thẻ lại, đọc ở mặt sau:

Albus Dumbledore đương kim hiệu trưởng của Hogwarts

Được coi là phù thủy vĩ đại nhất của thời hiện đại, Dumbledore đặc biệt nổi tiếng nhờ đã chiến thắng phù thủy phe hắc ám Grindewald vào năm 1945; nhờ khám phá ra mười hai công dụng của máu rồng, cùng công trình của ông với cộng sự Nicolas Flamel về thuật giả kim. Giáo sư Dumbledore thích nhạc thính phòng và trò chơi ném ki mười chai.

Harry lật lại trước mặt tấm thẻ, vô cùng kinh ngạc khi thấy chân dung cụ Dumbledore đã biến mất.

- Oái cụ đi mất rồi!

- Chứ sao! Chứ bỏ nghĩ cụ rãnh mà ngồi lê la với mình cả này ở đây à? Ron nói.

- Nhưng cụ sẽ quay về thôi... Ôai, chán quá, lại thẻ Morgana nữa rồi. Mình đã có tới sau bà Morgana! Bỏ có muốn giữ tấm thẻ này không? Bỏ có thể bắt đầu sưu tầm thẻ từ bây giờ.

Aùnh mắt của Ron không rời được mớ sôcôla ếch nhái chưa mở bao bì.

- Cứ tự nhiên. Harry mời. Nhưng mà bạn biết không, ở thế giới Muggles, chụp hình rồi là người ta ở yên trong hình.

- Thiệt hả? Họ không nhúc nhích gì sao? Ron tỏ ra rất ngạc nhiên. Kỳ quái thiệt!

Harry dăm dăm nhìn tấm thẻ. Nó thấy cụ Dumbledore đang khép nép bước trở lại vào tấm thẻ và mỉm cười với nó. Ron thì xem ra khoái ăn sôcôla ếch nhái hơn là ngắm nhìn những ông bà phù thủy lừng danh, nhưng Harry thì không sao rời mắt khỏi họ được. Chẳng mấy chốc nó không chỉ sưu tầm được chân dung cụ Dumbledore và bà Morgana, mà có cả ngài Hengist xứ Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus, và Merlin. Cuối cùng là bà tu sĩ cổ giáo Aùi Nhĩ Lan Cliodna đang gãi mũi. Một hồi sau, Harry thôi không xem bà gãi mũi trên hình nữa, chuyển sang mở mấy gói kẹo dẻo hình hạt đậu đủ vị, hiệu Bertie Bott.

Ron nhắc nhở Harry:

- Phải cẩn thận với mấy món này đấy! Khi họ nói là đủ vị thì có nghĩa là đủ các vị. Bờ biết, đủ các thứ vị có từ vị sôcôla, vị bạc hà, vị mứt, nhưng cũng có vị rau bắp cá, vị thận heo, vị lông bò. Anh George có lần bị tẩu hỏa nhập ma vì các vị đó rồi!

Ron nhón một viên kẹo hình hạt đậu xanh, nhìn ngắm cẩn thận, rồi phun vô một góc.

- Ế! Đáng ghét! Vị rế non.

Nhưng cuối cùng cả hai cũng thích thú nhấm nháp sạch món kẹo dẻo các vị. Harry nếm được vị bánh nướng, dừa, đậu nướng, dâu, cà ri, cỏ, cà phê, cá mòi, và còn nhấm thử một tí kẹo xám trông rất buồn cười mà Ron chẳng hề đụng đến. Cái đó hoá ra có vị cay như tiêu.

Qua cửa sổ toa xe, phong cảnh nông thôn ngày càng trải rộng. Giờ thì không còn thấy những thửa ruộng ngăn nắp nữa. Thay vào đấy là những cánh rừng hoang vu, những dòng sông uốn khúc, và những đồi núi xanh sẫm.

Có tiếng gõ cửa và thằng bé có gương mặt tròn mà Harry đã gặp ở sân ga chín – ba – phần – tư bước vào. Trông nó như mếu. Nó hỏi:

- Xin lỗi, có ai thấy con cóc của tôi không?

Khi cả Harry và Ron đều lắc đầu thì thằng bé kêu lên tuyệt vọng:

- Tôi lại làm mất nó rồi. Nó cứ bỏ tôi mà đi hoài à!

Harry an ủi:

- Nó sẽ trở về mà.

Thằng bé rầu rĩ nói:

- Vâng... Nhưng các bạn có thấy nó...

Nói đến đó thằng bé bỏ đi. Ron nói:

- Không biết tại sao nó lại khổ sở như vậy nhỉ? Nếu mình mà có một con cóc thì mình chỉ mong mất nó cho rồi, càng sớm càng tốt. Ôi nhưng mà..., cũng chẳng nói được, mình cũng có con Scabbers tội nợ đấy thôi!

Con chuột vẫn ngủ li bì trên đùi Ron. Ron nhìn nó chán ghét.

- Không chừng nó chết rồi, mà chết hay không thì cũng chẳng phân biệt được. Hôm qua mình đã thử đổi nó sang màu vàng để cho nó coi đỡ chán, nhưng niệm thần chú hoài mà không được. Để mình chỉ cho bồ xem, coi nè...

Ron lục lọi trong rương, lấy ra một cái đĩa phép, trông te tua, mẻ đầu mẻ đuôi, đầu đĩa lại dính phất phơ cái gì trắng trắng.

- Lông kỳ lân gần bong ra rồi. Nhưng còn xài được...

Ron vừa vẩy đĩa phép một cái thì cửa toa lại mở. Thằng bé mất cóc lại bước vào, nhưng lần này đi cùng nó là một đứa con gái. Cô bé mặc đồng phục Hogwarts mới toanh, cất tiếng hỏi:

- Có ai thấy một con cóc không? Neville mất một con cóc.

Giọng cô bé oai như giọng bà chủ. Tóc nâu dày xù, lại thêm mấy cái răng cửa to cồ cộ.

Ron nói:

- Hồi nãy tụi này đã nói với nó là không thấy rồi.

Nhưng cô bé không thèm nghe, chỉ nhìn chăm chú cây đũa phép trên tay Ron.

- A, đang làm phép hả? Coi nào!

Cô bé ngồi xuống. Ron hơi bị chững lại:

- Ờ... được thôi.

Nó tăng hăng đọc thần chú:

Nắng trời, mặt bơ, hoa cúc

Có con chuột ngu béo núc

Hãy biến nó ra màu vàng

Ron vẩy cây đũa phép, nhưng không có gì xảy ra. Con Scabbers vẫn màu xám ngoét và tiếp tục ngủ li bì.

Cô bé nói:

- Bạn có chắc đó là câu thần chú thật không? Không ăn thua rồi chứ gì? Hồi trước tôi cũng có mấy câu, để thực tập ấy mà! Mà câu nào cũng linh nghiệm hết. Ở nhà tôi, không ai biết làm phép, thành ra lúc nhận thư gọi nhập học tôi ngạc nhiên quá chừng. Nhưng mà tất nhiên là tôi thích lắm, vì tôi nghe nói đây là trường phù thủy danh tiếng nhất. Tôi đã học thuộc lòng hết các sách giáo khoa rồi. Hy vọng như vậy là đủ theo học. Nhân tiện xin tự giới thiệu, tôi là Hermione Granger, các bạn là ai?

Con nhỏ nói tía lia rồi ngừng lại chờ đợi. Harry nhìn Ron cảm giác nhẹ cả người khi thấy mặt Ron thộn ra, chứng tỏ cậu cũng không học thuộc lòng hết mọi cuốn sách trong chương trình học. Ron lăm bằm:

- Tôi là Ron Weasley.

Harry nói:

- Tôi là Harry Potter.

Hermione kêu lên:

- Thật hả? Tôi biết hết mọi chuyện về bạn, dĩ nhiên rồi! Tôi kiếm được vài cuốn sách đọc thêm, chuyện về bạn có ghi trong cuốn Lịch sử pháp thuật hiện đại, cuốn Thăng trầm của nghệ thuật Hắc ám và cuốn Những sự kiện phù phép lớn trong thế kỷ hai mươi.

Harry cảm thấy bàng hoàng cả người:

- Tôi ấy hả?

Hermione lại kêu lên:

- Trời đất! Bạn không biết gì hết sao? Nếu như tôi là bạn, thế nào tôi cũng phải tìm đọc tất cả những gì viết về tôi.

Thế rồi đột ngột cô bé chuyển giọng:

- À, mà có ai biết mình sẽ ở ký túc xá nào chưa? Tôi đã dò hỏi cùng khắp rồi, nghe nói nhà Gryffindor là chỗ tốt nhất, tôi hy vọng được vô đó. Nghe nói chính cụ Dumbledore cũng từng ở Gryffindor. Nhưng mà nhà Ravenclaw cũng không đến nỗi tệ... Thôi, bây giờ tụi tôi phải đi tìm con cóc cho Neville đã. Còn hai bạn, thay đồ đi là vừa, sắp tới nơi rồi, biết không? Cô bé nói rồi bỏ đi dắt theo thằng nhóc mất cóc.

- Cho dù mình ở nhà nào cũng được, miễn là đừng chung nhà với con nhỏ đó.

Ron nói. Nó quăng cây đũa phép vô rương, làu bàu:

- Câu thần chú ngu si! Chắc là anh George ghẹo mình, anh biết đó là trò bịp nên anh mới dạy mình.

Harry hỏi:

- Mấy anh của bạn ở ký túc xá nào?

Ron nói, về mặt tối sầm lại:

- Gryffindor. Ba má mình cũng từng ở nhà đó. Nếu mình không được chọn vô nhà đó thì không biết ba má mình sẽ nói sao nữa. Mình nghĩ nhà Ravenclaw không đến nỗi nào, nhưng mà thử tưởng tượng coi, nếu mình mà bị cho vô nhà Slytherin thì chết mất!

- Có phải đó là nơi mà Vol – Xí quên, kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy, từng ở không?

- Đúng rồi.

Ron đáp, nó ngồi phịch xuống ghế, mặt mày lo âu căng thẳng.

Harry muốn Ron quên vụ ký túc xá đi, nó tìm cách nói chuyện khác:

- Bạn biết không, tôi thấy mấy chót râu con Scabbers hình như có hơi trắng ra một chút...

Thế hai người anh lớn của bạn ra trường rồi làm gì?

Harry đang thắc mắc một phù thủy học hành xong thì làm gì. Ron đáp:

- Anh Charlie thì đi Ru – ma – ni nghiên cứu về rồng, còn anh Bill thì đến châu Phi làm gì đó cho nhà băng Gringotts. À, bồ có nghe nói về Gringotts không? Tin đăng đầy trên tờ nhật báo tiên tri ấy. Nhưng chắc là ở nhà dân Muggle không có báo đó cho bạn đọc. Báo nói hôm rồi có kẻ tính cướp hầm bạc.

Harry sửng sốt.

- Thiệt hả? Rồi sao nữa?

- Không sao cả, chính vì vậy tin tức mới giật gân. Chưa bắt được tụi cướp. Ba mình nói chắc lại là một tay phù thủy ghê ghớm của phe Hắc ám dính líu trong vụ Gringotts này, Nhưng kỳ quặc nhất là tụi cướp vào mà không lấy gì. Ai cũng sờ sờ, không biết kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy có đứng sau mấy chuyện như vậy không.

Harry suy nghĩ mãi về cái tin cướp nhà băng Gringotts. Nó bắt đầu cảm thấy hơi ớn khi nghe nói đến tên kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy. Nó thấy hình như bước vào thế giới phù thủy là ai cũng có cảm giác sợ hãi đó. Nhưng phải như được nhắc đến tên Voldemort mà không lèm theo sợ hãi thì dễ chịu hơn biết bao nhiêu.

Ron hỏi:

- Bồ chơi cho đội bóng Quidditch nào?

- Ờ... tôi có biết gì đâu...

Câu thú nhận này của Harry làm cho Ron kinh ngạc:

- Cái gì? Để rồi bồ coi, đó là trò thể thao hay nhất thế giới.

Và Ron ra sức giải thích về bốn trái banh, về vị trí bảy cầu thủ, thuật lại những trận đấu nổi tiếng mà nó từng đi xem với các anh nó. Ron còn nói về những cán chổi thần mà nó ao ước mua đượ nếu một ngày kia rủng rỉnh tiền. Đang dẫn giải tới những niềm tinh vi hơn của trò chơi cho Harry nghe thì cánh cửa toa xe lại mở ra, nhưng lần này không phải thằng bé mất cóc hay con bé Hermione lách chách nữa. Bước vào lần này là ba thằng bé khác, Harry nhận ra ngay đứa đi giữa là thằng bé nhọt nhọt nó đã gặp ở tiệm quần áo của bà Malkin trong khu Hẻm Xéo. Thằng bé nhìn Harry có vẻ hứng thú hơn lần gặp gỡ trước. Nó hỏi:

- Đúng không đây? Tụi nó nói um khắp tàu là có Harry Potter đang ở trong toa này. Vậy ra là mày đó hả?

- Phải.

Harry nói và nhìn hai đứa đi cùng. Cả hai trông chắc nịch và hung tợn. Tụi nó đứng hai bên thẳng bé nhọt nhọt trông như là vệ sĩ.

Thấy Harry nhìn hai đứa kia, thằng bé nhọt nhọt hờ hững giới thiệu:

- À, đây là Crabbe, còn đây là Goyle. Tao là Malfoy, Draco Malfoy.

Ron ho khẽ mấy tiếng, chắc là để ém tiếng cười khẩy. Draco Malfoy ngó Ron:

- Bộ thấy tên tao buồn cười lắm hả? Tên mày tao chưa thềm hỏi nha! Ba tao đã nói cho tao biết hết về tụi tóc đỏ Weasley nhà mày rồi, mặt đầy tàn nhang, con thì đông đến nỗi nuôi không xuể chứ gì!

Nó quay lại Harry:

- Potter à, rồi mày sẽ thấy là có những gia đình phù thủy sang hơn. Mày đừng vội kết bạn với đám tầm thường. Chuyện đó tao giúp mày được.

Nó giơ tay để bắt tay Harry, nhưng Harry không thềm nắm lấy. Harry chỉ lạnh nhạt nói:

- Cám ơn. Tao nghĩ tụi tao cũng biết được đứa nào tầm thường, đứa nào không rồi!

Nghe đến đó. Draco Malfoy không đến nỗi đỏ mặt, nhưng hai gò má nó cũng hơi đổi màu. Nó chậm rãi nói:

- Nếu tao là mày, Potter, tao sẽ cẩn thận hơn một chút. Mày rồi sẽ đi vào vết xe đổ của ba má mày nếu không biết lễ phép hơn. Tại ba má mày hồi đó cũng không biết điều gì là tốt cho họ. Mày mà cứ giao du với đám giẻ rách như bọn Weasley và lão Hagrid ấy thì có ngày cũng tiêu ma.

Cả Harry và Ron cùng đứng bật dậy. Mặt Ron đỏ kè như tóc trên đầu của nó.

- Mày nói lại coi!

Draco Malfoy khịt mũi nhạo báng:

- Chà muốn đánh lộn với tụi tao hả?

- Ừ, nếu mày không cút ra khỏi chỗ này ngay.

Harry nói, giọng can đảm nhưng trong lòng cũng có hơi run vì Crabbe và Goyle đều bự hơn nó và Ron rất nhiều.

- Nhưng mà tụi tao chưa muốn đi ra, phải không tụi bây? Tụi tao ăn hết đồ của tụi tao rồi, mà tụi mày ở đây có vẻ còn dư đồ ăn đấy.

Goyle thò tay định lấy mấy gói sôcôla Éch nhái bên cạnh Ron. Ron nhảy tới trước, nhưng trước khi nó chụp được Goyle thì thằng này đã rú lên một tiếng đau đớn: con chuột Scabbers đang đeo lủng lẳng nơi đầu ngón tay thằng Goyle, mấy chiếc răng chuột nhọn hoắt cắm sâu vào da thịt Goyle. Goyle la hét, vun vẩy con chuột vòng vòng, nhưng con chuột vẫn không chịu nhả ra. Cuối cùng, khi con chuột vẫn ra và bay tới cửa sổ thì cả Crabbe và Malfoy đều hoảng hốt nhảy thối lui. Cả ba thằng lập tức biến mất. Chắc chúng tưởng có cả bầy chuột đang chờ sẵn trong mớ kẹo, hay có lẽ chúng nghe có tiếng bước chân, vì ngay sau đó cô bé Hermione bước vào.

- Có chuyện gì vừa xảy ra ở đây vậy?

Cô nàng vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn những gói kẹo vung vãi khắp sàn và Ron đang nhón đuôi con chuột Scabbers kéo lên.

- Chắc nó tiêu rồi quá!

Ron nói với Harry. Nó nhìn kỹ lại con chuột.

- Ừa, không... thật không tin được, nó lại ngủ nữa rồi nè!

Đúng là con chuột đang ngủ li bì.

Ron hỏi:

- Hồi trước bồ có quen Draco Malfoy hả?